

Iz naše vasice.

(Piše Janko Barlà.)

XIV.

nogo poprej, kakor smo si mi vaški otroci želeli, pretekel je óni del jeseni, v katerem zoré jabolka, hruške in grozdje; v katerem se pekó turšični stroki in krompir. Nastopil je čas megle in deževja. Blata smo imeli v vási, hvala Bogu, vže toliko, da je moral nas jeden, kar nas je bilo bolj malih, precej paziti, kako je stopal, da ni ostal v blatu. A kdo bi se zaradi tega žalostil, saj je imel tudi ta čas svoje ugodnosti.

Tedáj je narasla tudi ponosna rečica, katera teče skozi našo vas — Blatnica. Ne vem, če pravo tolmačim, ali mislim, da so jo tako nazvali zaradi tega, ker je o suhem vremenu skoraj ni, le ob deževji mogočno naraste, a tedáj je takó umazana, da bi ti nikakor ne priporočal, da se koplješ v njej. Lilo je nekoliko dnij, sicer ne kakor iz škafa ali vender vztrajno, goste megle so se vlačile po bližnjih hribih in Blatnica je šumela zopet v vsej svojej blatnej mogočnosti skozi vas. In ko je po ónem deževji prisijalo nekega popóludne zlato solnčeece, moral bi pač biti z verigami priklenjen na domu, da bi ne koračil malo po vasi in tjà doli k Blatnici. Saj je bilo vže dosti neznosno toliko dnij čepeti v zaduhlej sobi, dokler je deževalo. Hajdi toraj na prosto!

Bila sva ptička Vrtinov Jožek in jaz. Mene vže takó vsi poznate, nù, in on pa ni bil nič bolji od mene, potlej pa vže veste, kakšna sva bila. Glasno šumenje odvedlo je naju kar doli k Blatnici.

— Oho, vaš mostiček je vzela voda! — zaklical je Jožek in pokazal doli na konec našega vrta, kjer je bila navadno nekaka brv, zbita od desák, po katerej so naši hitreje prišli na polje.

— Ni mogoče! ti grda Blatnica, kako je hudobna — dejal sem jaz, ko sem videl, da res ni bilo mostička ondù, kjer bi moral biti.

— Pa ga menda vender ni sè sebjó odnesla? Saj je bil precej velik. Daleč ni od tukaj! —

— Poiščiva ga! Če ga dobiva, dobro; če ne, tudi dobro. —

— Evo ga, evo! — zaklical sem nekoliko trenutkov pozneje in pokazal Jožku v grmovje, katero je sè svojimi rogovilami zaustavilo mostiček. Odlomila sva si nekoliko dolgih, čvrstih vej, obrezala jih in suvala v grmovje, da oprostiva mostiček iz nadležne sužnjesti. Ali nikakor ni hotelo iti!

— Hm, ali sva pa prebrisana — vzkliknil je Jožek — saj ni grmovje neumno, da bi ga pustilo; poskusiva raje na njega, od zgoraj se bode dalo drugače delati. In res sva se nekako sprtila gori na óne deske. Če bi nas Škriljanov Matije, vaški berač, lahko spravil in odnesel v svojej malhi, potem veste, da nisva bila težka. In ker se mostiček pod jednim ni potopil, ni se mogel potopiti tudi pod obema. Suvaj sém, suvaj tjà, odstrani to rogovilasto vejo, potlej pa še óno tam! Šlo je!

To je bilo veselih vzklikov, to je bilo smijanja, ko se je najin splav hkrati oprostil grmovja in se zibal po precej deročej površini reke Blatnice. Hkrati sva

postala dva neustrašena mornarja, ki sta pogumno porivala svoj splav proti našemu vrtu gori nazaj. Težko je šlo, Blatnica je bila hudomušna, ali šlo je vendar, kaj bi tisto! In ne samó pogum je navduševal najino srce, temveč tudi pevska žila je začela utripati hitreje. Kdo bi se potem čudil, če se je skoraj potem začela od Blatnice stara národna pesen:

„Barčica po morji plava, Oj le naprej, oj le naprej
Drevesca se jej klanjajo; Dokler je še vetra kej.“

In šla sva naprej, bolje rečeno nazaj gori proti našemu vrtu. Privadila sva se hitro nerodnega splava, postala brezskrbna, stopala sem in tjà po splavu, kakor da bi imel železne nogé. Še celó povšeči nam je bilo tisto, ko sva bila oba na jednj strani, pa se je začel najin brod potapljati, ali takrat sva hitro skočila na drugo stran in takó primorala starega nerodneža, da plava, kakor se mu spodobuje. Dobro, ali vendar je bilo naposled preveč, ne vem, ali njemu ali pa nama. Hotela sva namreč počakati, dokler se na jednj strani ne potopi, ali ko se je pokazala voda pod najinimi nogami, takrat pa cop na drugo stran. Ali nobena naglost ni prida, pa je zato tudi pri naju bila kazen takój za petami. Skočila sva menda vže prehitro na drugo stran, brod se je postavil po konei, a naše junaštvo se je kopalo v hladnej, blatnej Blatnici. Na zdravje! Bila je prava sreča, da sva se držala za splav, kdo ve, če bi bila izplavalava iz óne mrzle kopelji. To nas je izpametovalo.

Pričvrstila sva hitro óni splav na bregu, ali kaj zdaj? — Domóv — — ne kaže — — hm — — hm! Znale bi se hlačice prehitro posušiti. Onako umazan, pa še moker, kaj bi rekli? Čakati, dokler se na nama vse to posuši, tudi ni kazalo, utegnili bi biti človek bolan. Kaj toraj? Zvita butica se hitro domisli.

Zmuzal sem se počasi domóv. — V sobo za peč? Kaj še! naravnost pod streho. Tam je bilo dosti stare šare in obleke. Dve očetovi suknji sta bili kakor navlašče za naju. Srečno sem ju odnesel, da me nihče videl ni. Hajdi na hribček zunaj vasi, pa doli z mokro obleko in zlezi v očetovo suknjo. Malo preveč prostorna je bila res, pa se je vže shajalo. V žep nisem mogel, ker mi je bil nekje doli pod kolenom, saj so mi pa zato rokavi ugajali, ker se je v njih kar zgubila moja roka in sem jo moral s čim omotati, da me ni zeblo. Malo je pomagala suknja malo, ali solnce, katero je bilo razven tega še toliko prijazno, da je skoraj posušilo najino mokro obleko, da sva mogla domóv. O hladnej kopelji ni nobeden črnil niti besedice, pač pa to, da je Blatnica odnesla mostiček, ki se je pa srečno ustavil v grmovji.

Tri kraljice.

Komaj vzpómlad svoja krila
Nad prírodo je razvila,
Deklice so tri vesele
Na evetoči vrt hitele:
Prva Marta zórnolice,

Druga Binica sestrica,
Tretja njh družica mila
Mária je lepa bila.
Marta prva se ustavi
Séstricama glasno pravi: